

פרשת חוקת

זאת התורה אדם כי ימות באוהל (יט, יד)

וּדְרָשׁוּ חֲז"ל (שבת פג, ב) דאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה.

ויש להבין, האיך יתכן דהפשט והדרש במקרא סותרין זא"ז מן הקצה אל הקצה, דבפשוטו איירי בטומאת האדם החמורה מכל הטומאות, ועלה דרשו חז"ל מעלת האדם השלם בעמל התורה כל ימיו.

ונראה, דאדרבה עולין הדברים בקנה אחד, דלכאורה צ"ב מדוע טומאת אדם חמורה היא מכל הטומאות בתורה, וביותר מצינו דדרשו בגמ' (ב"ק לח, א) אתם קרויים אדם ואין עכו"ם קרויין אדם, דאין עכו"ם מטמאין באהל, וא"כ תמוה האיך יתכן שישראל יטמאו יותר מן העכו"ם.

אלא שבבריאת האדם מצינו בחז"ל דהקב"ה צבר מעפר העולם וברא ממנו האדם, והגר"א וסרמן הביא מד' המדרש דהאדם כולל בקרבו מכל כוחות הרע שבעולם ונתקבצו בו כל המידות הרעות של בעלי החיים, וזאת משום שתכלית האדם לרומם ולקדש את החומר ולזככו, וכפי כח הזיכוכ שיחנו באדם כח הוא להיפך בכח הרע שבקרבו, ולפיכך בשעת מיתה כשנשאר החומר לבדו מיד דבקים בו כל כוחות הטומאה, וכפי שכתב הנפה"ח שכל כח הרע הוא מכח דקדושה כזנבו של עשיו יעו"ש. ומה"ט אדם מטמא יותר מכל הבע"ח שבו טמונים כל כוחות הרע.

ומעתה י"ל, דדרשת חז"ל היא נתינת טעם למקרא, כיון דתכלית הבריאה של האדם לקדש החומריות היא ע"י אדם כי ימות באהל, שממית עצמו באהלה של תורה, ומפני כך טומאתו חמורה מכל הטומאות, וזהו הטעם שעכו"ם שחומריותו אינו נובע מקדושה אינו מטמא כישאל.

ובזה מתבאר דברי התוס' (בכתובות קג, ב) דהר"ח כהן אמר דאלמלי הייתי כשנפטר ר"ת הייתי מטמא לו, וה"ט דהצדיקים הגמורים הצליחו לקדש ולרומם את החומר עד כי אין מציאות רע בכלל, וממילא אין מקום לטומאה ליתפס בגופן.

מקור: רבי אביעזר פילץ שליט"א